

ledning. Hvad forøvrigt hendes eget Brev angaar, saa ligger det forsegleet hjemme hos mig, og der er absolut ingen andre end Meta og mig, der veed om dets Eksistens. Meta har jeg endda først for nylig fortalt om det, fordi jeg havde tænkt, at jeg for din Skyld skulde tage den Hemmelighed med mig i Graven. Nu skal jeg sende dig Brevet, saasnart jeg kommer hjem.«

Præsten svarede ikke. Han var sunket ned paa Stolen og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Og pludselig brød han sammen med en Hulken, en Stønnen af Sorg og Smerte saa dump og vild som et dødssaaret Dyrs.

Doktoren havde den inderligste Medlidenhed med ham. Han var mere i Tvivl om, at Broderen virkelig havde anet Sandheden om sin Kærestes Død; at han med sin forfærdende Evne til at gaa sig selv under Øjne havde nedgravet sin Mistanke og slaaet en Pæl igennem den, for at den end ikke i Drømme skulde spøge i hans Bevidsthed og forstyrre hans Sjæls Fred. Men denne ubeherskede Graad gik ham dybt til Hjertet. Saadan havde Johannes altid grædt som Barn, og ved Mindet herom kom der ham selv Taarer i Øjnene.

Da Broderen endelig var bleven noget roligere, gik han over til ham og lagde Haanden paa hans Skul-